

HI HA RAONS QUE LA RAÓ NO ENTÉN

JM Ciutadella 10/04/2017

Natalia Labourdette (Madrid, 1992). Comença a tocar el violí amb cinc anys. Realitza estudis professionals de violí i les acaba amb menció d'honor. Des de l'any 2013 estudia a la Universitat de les Arts de Berlín amb el professor Enrico Facini. Ha rebut classes de Dolora Zajick, Helen Donath, Nicola Beller i Eric Schneider, en l'especialitat de Lied. Amb 21 anys rep la beca de Juventudes Musicales de Madrid (2014). També ha estat becada la beca Bayreuth per la Richard Wagner Verband Berlin-Brandenburg (2015). Obté el Primer Premi i el Premi de l'European Union of Music Competitions for Youth al Concurs Permanent de JM d'Espanya, a més d'haver guanyat diversos premis.

Com a solista ha interpretat a l'Auditori Nacional de Música de Madrid la part de soprano al *Gloria* de Vivaldi en el (2014) i la de Cosette de la sarsuela *Bohemios* de Vives en versió concertística (2015). Ha estat convidada a cantar a la gira de concerts "Young talents on tour" arreu de Luxemburg i Rin del Nord-Westfàlia a Alemanya (2016) i per a representar Espanya al "Festival Europeo de Solistas" a Caracas, on va cantar amb una de les orquestres del Sistema en el Centro Nacional de Acción Social por la Música. L'octubre del 2016 va interpretar el paper d'Òscar (*Un ballo in maschera*) baix la batuta de Donato Renzetti i la direcció escènica del coneugut baríton Leo Nucci, al Teatro Municipale di Piacenza

Jesús Campo Ibáñez (Madrid, 1992). Format a Móstoles els primers anys, continua la seva formació al Conservatori Superior de Música de Madrid, on realitza estudis de piano, composició i clarinet i es gradua en les especialitats de piano i direcció. Actualment estudia un màster en piano, especialitat Lied, a la "Hanns Eisler" Hochschule für Musik de Berlín tutelat per Wolfram Rieger. Ha realitzat nombrosos concerts a Alemanya, Àustria, Bèlgica, Espanya, Suècia i Suïssa tant com solista i com acompañant. Actualment compagina els projectes junt amb el CNE amb els estudis de màster.

Ha col·laborat a diversos projectes com la gravació completa de les cantates de Bach junt amb l'ensemble del Kantaten Projekt, baix la direcció de Raphael Alpermann, o els concerts del cicle homenatge a György Kurtág, junt amb l'ECHO Ensemble, baix la direcció de Manuel Nawri. Rep classes magistrals de piano, orgue, direcció, música de cambra, lied i contrapunt de S. Mikowsky, M. Bladkovsky, A. Bodó, R. Risaliti, J. F. Antonioli, G. Talbot, E. Orobio, J. López Gimeno, C. Sandu, E. Bernaldo de Quirós, R. Lehrbaumer, T. Krämer entre d'altres. És integrant del Trio Laforet junt amb Alejandra Ureña (violí) i Natalia Lázaro (cello) i col·labora amb agrupacions com l'Orquesta Allegro, la BSMM, la JORCAM o la JONDE.

Henri DUPARC (1848-1933)
Chanson triste (1868)

Gioachino ROSSINI (1792-1868)
Tancredi (1813) "Come dolce all'alma mia" (Amenaide)

Franz SCHUBERT (1797-1828)
Die Liebende schreibt D. 673 (1819)

Vincenzo BELLINI (1801-1835)
I Capuleti e i Montecchi (1830) "Eccomi in lieta vesta..." (Giulietta)

Johannes BRAHMS (1833-1897)
Vier Lieder op. 43 (1857-64)
I. Von ewiger Liebe

-PAUSA-

Enric GRANADOS (1867-1916)
Valses poéticos (c. 1895)
Introducción. Vivace molto
I. Melodioso
II. Tempo de vals noble
III. Tempo de vals lento
IV. Allegro humorístico
V. Allegretto
VI. Quasi ad libitum
VII. Vivo
VIII. Presto
Final. Tiempo de vals

Alban BERG (1885-1935)
Sieben frühe Lieder (c. 1905)
III. Die Nachtigall

Giuseppe VERDI (1813-1901)
Rigoletto (1851) "Gualtier Maldè!... Caro nome" (Gilda)

Enric GRANADOS (1867-1916)
Siete canciones amatorias (1913)
VII. No lloréis, ojuelos

<i>Chanson triste</i> (Text de Jean LAHOR)	<i>Cancó trista</i>	<i>Tancredi</i> (Llibret de Gaetano ROSSI basat en el drama homònim de VOLTAIRE)	<i>Tancredi</i>
Dans ton cœur dort un clair de lune, Un doux clair de lune d'été, Et pour fuir la vie importune Je me noierai dans ta clarté. J'oublierai les douleurs passées, Mon amour, quand tu berceras Mon triste cœur et mes pensées Dans le calme aimant de tes bras! Tu prendras ma tête malade Oh! quelquefois sur tes genoux, Et lui diras une ballade, une ballade, Qui semblera parler de nous, Et dans tes yeux pleins de tristesses, Dans tes yeux alors je boirai Tant de baisers et de tendresses Que peut-être je guérirai...	En el teu cor dorm un clar de lluna, un dolç clar de lluna d'estiu. I per fugir de la vida importuna m'oferérem en la teva claredat. Oblidaré els dolors passats, amor meu, quan bressolis el meu cor trist i els meus pensaments en la calma amant dels teus braços! Agafaràs el meu cap malalt oh!, alguns cops sobre els teus genolls, i li diràs una balada, una balada, que semblarà parlar de nosaltres. I en els teus ulls plens de tristesa, en els teus ulls llavors beuré tants petons i tendreses que potser em curaré...	[Atto Primo. Scena Terza. Cavatina] Come dolce all'alma mia scende il suon de' vostri accent! scende il suon de' vostri accent! Come a' vostri, a' tuoi contenti va esultando questo cor! come a' vostri, a' tuoi contenti va esultando questo cor! va esultando questo cor! va esultando questo cor! (E tu quando tornerai al tuo ben, mio dolce amor, al mio sen, mio dolce amor! tornerai al tuo ben, al tuo ben, mio dolce amor!) Voglia il ciel che brilli omai per me pur felicità!	[Acte primer. Escena tercera. Cavatina] Amb quanta dolçor s'omple la meva ànima en sentir les vostres paraules! En sentir les vostres paraules! La vostra alegria fa que el meu cor exulti de joia! La vostra alegria fa que el meu cor exulti de joia! El meu cor exulti de joia! El meu cor exulti de joia! (I tu, quan tornis al teu bé, dolç amor meu, al meu pit, dolç amor meu! Tornaràs al teu bé, al teu bé, dolç amor meu!) Vulgui el cel que brilli per a mi la més pura felicitat!
<i>Die Liebende schreibt</i> (Text de J. W. von GOETHE)	<i>L'estimada escriu</i>	<i>Tancredi</i>	<i>Tancredi</i>
Ein Blick von deinen Augen in die meinen, Ein Kuss von deinem Mund auf meinem Munde, Wer davon hat, wie ich, gewise Kunde, Mag dem was anders wohl erfreulich scheinen? Entfernt von dir, entfremdet von den Meinen, Führ' ich stets die Gedanken in die Runde, Und immer treffen sie auf jene Stunde, Die einzige; da fang' ich an zu weinen. Die Thräne trocknet wieder unversehens: Er liebt ja, denk' ich, her in diese Stille, Und solltest du nicht in die Ferne reichen?	Qui ha tingut, com jo, els teus ulls en els meus fixos i en la meva la teva boca, i sap el que val un petó teu, com trobarà plaer en una altra cosa? Lluny de tu, lluny dels meus, on sigui que els meus records m'acompanyin, i sempre en aquesta hora s'aturen, que és única..., i encara avui m'arrenca llàgrimes.	(Se il mio bene a me non viene pace il cor sperar non sa, se il mio bene a me non viene pace il cor sperar non sa, se il mio bene a me non viene pace il cor sperar non sa.	(Si el meu estimat no ve aviat, el meu cor no abastarà la pau, si el meu estimat no ve aviat, el meu cor no abastarà la pau, si el meu estimat no ve aviat, el meu cor no abastarà la pau.
Vernimm das Lispeln dieses Liebewehens; Mein einzig Glück auf Erden ist dein Wille, Dein freundlicher, zu mir, Mein einzig Glück, dein Wille	Però el meu plor a secar-se poc tarda: El meu amor, que viu batega, no podria —penso— arribar fins a la seva llunyania? Oh, sí, escolta la remor de la meva complanta; fer la teva voluntat és la meva única delícia: delerós espero, la meva única delícia, la teva voluntat, la meva única delícia; el teu amorós senyal!	Ma se il mio bene a me non viene pace il cor sperar non sa, se il mio bene a me non viene pace il cor sperar non sa, sperar non sa, sperar non sa, sperar non sa, sperar non sa, sperar non sa.)	Però si el meu estimat no ve aviat, el meu cor no abastarà la pau, si el meu estimat no ve aviat, el meu cor no abastarà la pau, no l'abastarà, no l'abastarà, no l'abastarà, no l'abastarà, no l'abastarà.)

<p><i>I Capuleti e i Montecchi</i> (Llibret de Felice ROMANI basat en el drama homònim de Matteo BANDELLO) [Atto Primo. Scena Seconda. Recitativo e Romanza]</p> <p>Eccomi in lieta vesta... Eccomi adorna... come vittima all'ara. Oh! almen potessi qual vittima cader dell'ara al piede! O nuziali tede, abborrite cosi, cosi fatali, siate, ah! siate per me faci ferali. Ardo... una vampa, un foco tutta mi strugge. Un refrigerio ai venti io chiedo invano. Ove sei tu, Romeo? in qual terra t'aggiri? dove, dove invariarti, dove i miei sospiri?</p> <p>Oh! quante volte, oh! quante ti chiedo al ciel piangendo! con quale ardor t'attendo, e inganno il mio desir! con quale ardor t'attendo, e inganno il mio, il mio desir!</p> <p>Raggio del tuo sembiante ah! parmi il brillar del giorno: ah! l'aura che spira intorno mi sembra un tuo sospir, ah! l'aura che spira intorno mi sembra un tuo, un tuo sospir.</p> <p><i>Sieben frühe Lieder</i> (Textos de varios autores) III. <i>Die Nachtigall</i> (Texto de Theodor STORM)</p> <p>Das macht, es hat die Nachtigall Die ganze Nacht gesungen; Da sind von ihrem süßen Schall, Da sind in Hall und Widerhall Die Rosen aufgesprungen.</p> <p>Sie war doch sonst ein wildes Blut; Nun geht sie tief in Sinnen, Trägt in der Hand den Sommerhut Und duldet still der Sonne Glut, Und weiß nicht, was beginnen.</p> <p>Das macht, es hat die Nachtigall Die ganze Nacht gesungen; Da sind von ihrem süßen Schall, Da sind in Hall und Widerhall Die Rosen aufgesprungen.</p>	<p><i>Els Capulets i els Montescos</i></p> <p>[Acte primer. Escena segona. Recitatiu i Romança]</p> <p>Aquí estic vestida de blanc... Aquí estic adornada... com a víctima de l'altar. Oh, si almenys com a víctima pogués caure als peus de l'altar! Oh, torxes nupcials, tan avorribles, tan fatals, sigueu, ahl, sigueu per a mi cares fatals. Cremo... una ardor, un foc tota m'oprimeix. Un refresc demano en va als vents. On ets tu, Romeo? Per quins llocs vagues? On, on t'envio els meus sospirs?</p> <p>Oh, quants cops, oh, quants li demano al cel plorant! Amb quina ardor t'espero, i enganyo el meu desig! Amb quina ardor t'espero, i enganyo el meu desig!</p> <p>Rajos del teu rostre ah!, em sembla el brillar del dia: ah!, l'aire que bufa al meu voltant em sembla un sospir teu, ah!, l'aire que bufa al meu voltant em sembla un sospir teu, un sospir teu.</p> <p><i>Set cançons primerenques</i> III. <i>El rossinyol</i></p> <p>Ha estat cosa del rossinyol, que ha cantat tota la nit; amb el seu dolç cant, que sona i ressona, han florit les roses.</p> <p>Ella, que era una esbojarrada, ara va absorta en els seus pensaments, porta a la mà el barret estival i suporta en silenci l'ardor del sol i no sap què començar.</p> <p>Ha estat cosa del rossinyol, que ha cantat tota la nit; amb el seu dolç cant, que sona i ressona, han florit les roses.</p>	<p><i>Vier Lieder</i> (Textos de varis autors) I. <i>Von ewiger Liebe</i> (Texto de Josef WENZIG)</p> <p>Dunkel, wie dunkel in Wald und in Feld! Abend schon ist es, nun schweigt die Welt. Nirgend noch Licht und nirgend noch Rauch, Ja, und die Lerche sie schweigt nun auch.</p> <p>Kommt aus dem Dorfe der Bursche heraus, Gibt das Geleit der Geliebten nach Haus, Führt sie am Weidengebüsch vorbei, Redet so viel und so mancherlei:</p> <p>„Leidest du Schmach und betrübest du dich, Leidest du Schmach von andern um mich, Werde die Liebe getrennt so geschwind, Schnell wie wir früher vereinigt sind.</p> <p>Scheide mit Regen und scheide mit Wind, Schnell wie wir früher vereinigt sind“. Spricht das Mägdelein, Mägdelein spricht: „Unsere Liebe sie trennet sich nicht! Fest ist der Stahl und das Eisen gar sehr, Unsere Liebe ist fester noch mehr.</p> <p>Eisen und Stahl, man schmiedet sie um, Unsere Liebe, wer wandelt sie um? Eisen und Stahl, sie können zergehn, Unsere Liebe muß ewig, ewig bestehn!“</p>	<p><i>Quatre cançons</i> I. <i>De l'amor etern</i></p> <p>Foscós, que foscós el bosc i el camp! Ja és de nit, el món guarda silenci. Encara no hi ha llum ni fum enlloc, si, i fins i tot l'losa calla encara.</p> <p>Surt del poble el noi, acompanyant a casa la seva estimada, la condueix per les pastures, i parla molt i de moltes coses:</p> <p>“Si pateixes la deshonra i t'afligeixes, si et fa patir la deshonra a causa meva, el nostre amor se separarà de seguida, tan de pressa com abans ens vam unir.</p> <p>Digue'm adéu amb la pluja i adéu amb el vent, tan de pressa com abans ens vam unir”. Diu la noia, la noia diu: “El nostre amor no ha de separar-se! Ben ferms són l'acer i el ferro, però el nostre amor és més ferm encara.</p> <p>Al ferro i a l'acer se'ls canvia la forma, qui podria canviar el nostre amor? El ferro i l'acer es poden fondre, el nostre amor ha de perdurar per sempre!”</p>
--	---	---	--

<p><i>Rigoletto</i> (Llibret de Francesco María PIAVE basat en el drama de Victor HUGO <i>Le roi s'amuse</i>)</p> <p>[Atto Secondo. Scena Settima. Recitativo e Aria]</p> <p>Gualtier Maldè!... nome di lui sì amato, ti scolpisci nel core innamorato!</p> <p>Caro nome che il mio cor festi primo palpitar, le delizie dell'amor mi dei sempre rammentar!</p> <p>Col pensier il mio desir a te sempre volerà, e fin l'ultimo sospir, caro nome, tuo sarà.</p> <p>Col pensier il mio desir a te sempre volerà, e fin l'ultimo mio sospir, caro nome, tuo sarà!</p> <p>Col pensier il mio desir a te sempre volerà, a te volerà, fin l'ultimo sospir, fin l'ultimo sospir, caro nome, tuo sarà, caro nome, tuo sarà, il mio desir a te ognora volerà, fin l'ultimo sospiro tuo sarà!</p>	<p><i>Rigoletto</i></p> <p>[Acte segon. Escena setena. Recitat i Ària]</p> <p>Gualtier Maldé!... nom del meu estimat, grava't en el meu cor enamorat!</p> <p>Nom estimat que per primer cop ha fet palpitar el meu cor, fes-me sempre recordar les delícies de l'amor!</p> <p>En el pensament el meu desig cap a tu siempre volarà i fins a l'últim sospir, nom estimat, teu serà.</p> <p>En el pensament el meu desig cap a tu siempre volarà i fins a l'últim sospir, nom estimat, teu serà!</p> <p>En el pensament el meu desig cap a tu siempre volarà, a tu volarà, fins a l'últim sospir, fins a l'últim sospir, nom estimat, teu serà, nom estimat, teu serà, el meu desig a tu eternament volarà, fins a l'últim sospir teu serà!</p>	<p><i>Siete canciones amatorias</i> (Textos de varis autors)</p> <p>VII. <i>No lloréis, ojuelos</i> (Text de Félix LOPE DE VEGA)</p> <p>No lloréis, ojuelos, porque no es razón que llore de celos quien mata de amor.</p> <p>Quien puede matar no intente morir, si hace con reír más que con llorar.</p> <p>No lloréis ojuelos, porque no es razón que llore de celos quien mata de amor.</p>
--	---	---